

ATUREM-LOS

L'IMPERIALISME
ÉS EL
TERRORISME!

Sumari nº 22

Aturem-los. L'imperialisme és el terrorisme!
pàg 3 , 8 i 9

Política:
IU entra al govern
de la burgesia basca pàg 4

Sindical:
Miniwatt, Bombers BCN, ATLL,
Indústria, PGE. pàg 5-7

Immigració:
Sense papers de Barcelona pàg 10-11

Les Gavarres:
Pujol i Martin-Villa, la mateixa "pandilla"
12 d'octubre, res a celebrar! pàg 12
pàg. 13

Internacional:
Sabra i Xatila: Sharon, tu ets el terrorista!
Aniversari II Intifada pàg 14-16
(Correo 91 va sortir amb Correo 90 com suplement del LI 21)

Tauló d'Anuncis

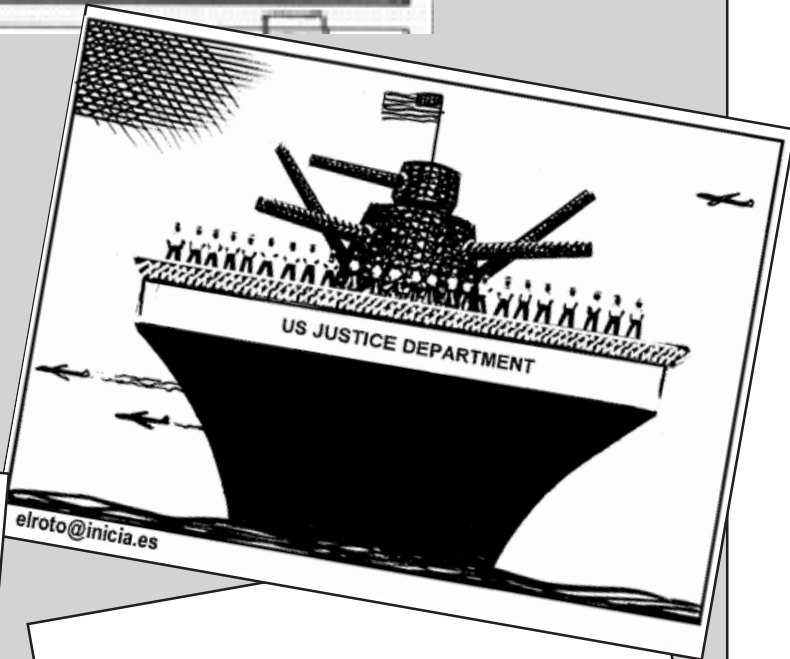
MOLT IMPORTANT!!!!

Solicitamos el envío de faxes y e-mails (a la atención de Carmelo San Martín Díaz Quijano - subdelegado de gobierno-) exigiendo la resolución favorable de las solicitudes presentadas por los inmigrantes, y el respeto al acuerdo suscrito con la Plataforma contra la Ley de Extranjería en relación a todos los inmigrantes encerrados en Huelva.

Fax de la Subdelegación del Gobierno: 959 24 03 17

correo-e: sdg@huelva.map.es.

Con copia al correo-e: odite_huelva@wanadoo.es



Puebla, Pue., a 20 de septiembre de 2001

A LUCHA INTERNACIONALISTA (ESPAÑA)

Los 12,300 trabajadores que laboramos en Volkswagen de México Planta Puebla agradecemos las muestras de solidaridad y apoyo a nuestro pasado movimiento de huelga que concluyó el pasado miércoles 5 de Septiembre del año en curso, bajo los siguientes resultados:

- Aumento Global 14.7%
- Directo al salario 10.2%
- Prestaciones 4.5%

Estamos convencidos que nuestra lucha siempre estuvo motivada por la defensa del valor que actualmente adquirió la mano de obra en los procesos productivos, consideramos de vital importancia evitar que los empresarios en pro de hacerse más competitivos castiguen de forma directa los salarios de los trabajadores, limitando con esto su alto poder de desarrollo y participación en la elevación de la productividad y calidad de las empresas en que se participa por lo que concluyendo podemos decir que hemos entregado un resultado satisfactorio al movimiento e intereses de los trabajadores en general, fue una lucha difícil y desgastante pero que sin su apoyo y manifestación quizá no hubiéramos tenido éxito.

Sin más por el momento y reiterándoles las más cumplidas gracias quedo de ustedes.

ATENTAMENTE

Sr. José Luis Rodríguez Salazar.
Secretario General.

EEUU ataca l'Afganistan Guerra del Golf (segona part)

A dos quarts de deu de la nit (hora d'Afganistan) els Estats Units, amb l'ajuda militar de l'OTAN i de la Gran Bretanya han començat a bombardejar l'Afganistan. Ho diuen a la tele.

Com allà és de nit les imatges que mostren només són una marea de llampes, iguals als de la Guerra del Golf. Diu la tele que quatre homes han caigut sobre la capital, Kabul, i s'ha quedat a les fosques. No diuen a la tele que a Kabul, cal suposar, hi viu gent i que les bombes no fan distinció entre persones i edificis.

Els caçabombarders nord-americans i els vaixells de guerra britànics estan ara a retaixar bombardejant Kandahar i Jalalabad. La tele mostra un mapa dibuixat d'on estan caient els míssils i les bombes. Tot l'atac s'està fent des de l'aire "per facilitar la posterior entrada de les tropes de terra". Net i polític. No hi ha imatges d'explosions, ni destrucció, ni sang, ni gent per terra, ni crits. El president del món, Bush, surt a totes les tele a dir que les bombes no van dirigides contra el poble afganès. On deu pensar que hi viuen els afganesos? Ja me'n recordo. Fa uns anys a la tele tampoc no van dir que hi vivien iraquians a l'Iraq. Mentre vam tot, des del lavabo sento el soroll a la tele de la Guerra del Golf segona part.

Elvira Safort

(ve de la pàg 11)

hi cabíem. Quan ja portàvem més de 30 dies, un dia a les 7 de la tarda va venir un policia i ens van deixar anar. Plovia molt. Vam sortir al carrer.

LI- Vols afegir alguna cosa més?

M- Només vull dir que la policia espanyola m'ha pres 40 dies de la meua vida, sense que jo hagi fet cap infracció, ni sense que m'hagin donat cap explicació dels motius. Jo demano que es faci justícia contra aquestes detencions.

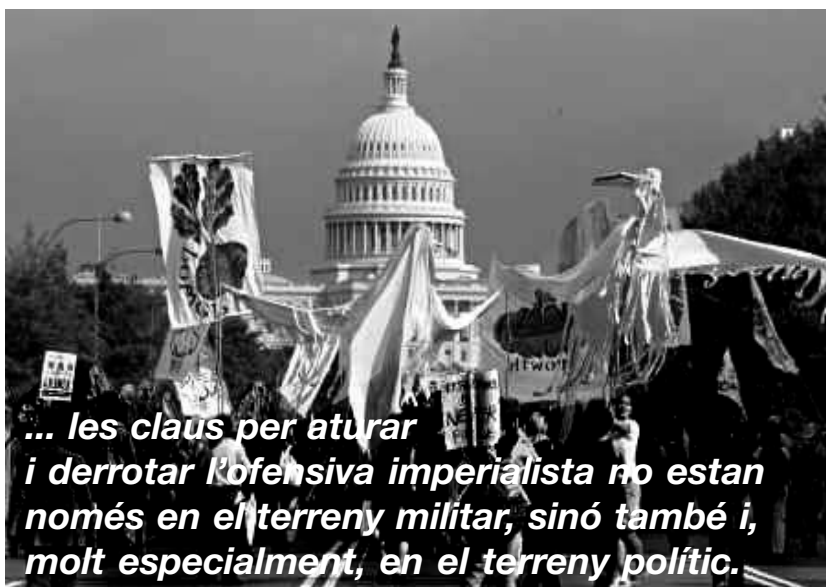
Ha començat l'atac imperialista. El diumenge a les 7:30 de la tarda hora d'aquí, començaven a caure els primers míssils sobre l'Afganistan. Després van continuar els bombardejos. Ha començat la guerra. Ningú no posa en dubte la superioritat absoluta de les forces americanes. El que sí es posa en dubte és que els EEUU puguin presentar al món resultats concrets de les seves accions, o si tot quedarà en la destrucció més complerta del poc que quedava en aquest país. També s'ha de veure la capacitat d'acció militar en la confrontació per terra, ateses les conseqüències que van patir les tropes de l'ex-URSS (l'equivalent al Vietnam dels EEUU).

El primer objectiu per defensar els afganesos, i per extensió el conjunt de pobles àrabs, és derrotar l'ofensiva imperialista, i això malgrat el caràcter reaccionari del règim talibà. Nosaltres estariem per la caiguda dels talibà en un alçament dels treballadors afganesos, però no a mans de l'imperialisme perquè aquest reforci més la seva presència i control a la zona. D'aquesta major presència imperialista a la zona no se'n poden desprendre sinó majors patiments i opressió per a tota la població. L'anterior presència imperialista a l'Afganistan va ser la que va portar al poder a l'actual règim talibà. Cal dir-ho amb claredat. Els EEUU van recolzar políticament, entrenar i armar els talibà i el propi Bin Laden per controlar aquesta zona del món i treure-la del control soviètic. Cal recordar la pel·lícula Rambo III on es lluitava amb els talibà per derrotar l'ocupació soviètica, i on els avui odiats terroristes eren "lluitadors per la llibertat".

Avui és Bush qui se'n recorda de la dona afganesa i dels centenars de milers de refugiats, fins i tot de la fam, però només se'n recorda per justificar els milers de morts que provocarà el seu exèrcit. Un govern amb l'Aliança del Nord i la Monarquia no millorarà la situació de la dona a l'Afganistan, com ha denunciat RAWA, la principal organització de dones afganeses que s'enfronta al règim talibà. No s'ha d'oblidar que és l'Aràbia Saudita l'estat en què s'aplica el règim integrista més estricte, i aquest Estat és el principal aliat àrab dels EEUU a la zona. Com es troba la dona a l'Aràbia Saudita?

Hi ha un paral·lelisme de la situació actual amb la que va succeir el 91 amb la Guerra del Golf. Algunes veus van voler veure en el triomf dels EEUU davant l'Iraq a la Guerra del Golf com a mínim un alleujament per al poble kurd al nord o els xiïtes al sud, que s'enfrontaven al règim reaccionari de Sadam Hussein. Però el triomf dels EEUU va enfonsar el poble iraquí –juntament amb els kurds o els xiïtes– en la major de les misèries, i per contra el nord kurd va quedar a mans, no només dels gasos assassins de Sadam sinó de la intervenció de l'exèrcit turc, que l'ocupà amb l'excusa de destruir la rereguarda del PKK: Als EEUU no els interessa ni la dona afganesa ni el treballador o el camperol kurd. Els interessos dels treballadors i de les dones o els pobles oprimits no en trauran res del principal responsable de l'injust ordre mundial: l'imperialisme.

Els EEUU diuen que els seus objectius són tres: destruir totes les bases de Bin Laden, detenir-lo amb els seus col·laboradors, i derrocar el règim talibà i substituir-lo per un govern de concentració entre l'Aliança del Nord i el monarca a l'exili. La mort d'Al Mansud la setmana anterior a l'atemptat de l'11 de setembre –de nou una altra casualitat– facilita l'operació. Molts qüestionen la viabilitat d'aquest govern, començant pels seus protagonistes, però avui això és el de menys, perquè l'essencial és presentar al món que hi ha aliats dels EEUU a l'Afganistan. L'Aliança del Nord haurà de fer el treball brut, per exemple prendre Kabul desplaçant els talibà per evitar les baixes nord-americanes. Amb la caiguda dels talibà, la detenció de Bin Laden i el seu estat major seria molt menys costosa per a les tropes dels EEUU. De moment, tanmateix, enlloc de constatar l'avenç de l'Aliança del Nord –armada directament per Rússia o l'Iran– el que hi ha és un retrocés davant l'ofensiva talibà.



... les claus per aturar i derrotar l'ofensiva imperialista no estan només en el terreny militar, sinó també i, molt especialment, en el terreny polític.

Dèiem al diari anterior que les claus per aturar i derrotar l'ofensiva imperialista no estaven només en el terreny militar, sinó també i, molt especialment, en el terreny polític. En els països àrabs l'inici de l'atac va tensar fins l'extrem la situació interna. Tothom reconeix que una cosa és la posició dels governs alineats –més ben dit, comprats– amb els EEUU i l'altra les simpaties de la població que està amb l'Afganistan, com van estar amb l'Iraq a la Guerra del Golf. Han volgut minimitzar les manifestacions al Paquistán, però ja hi ha diversos morts a les confrontacions. La continuació de la guerra pot convertir els països àrabs en un polvorí.

És essencial en aquesta mobilització de masses la resistència dins EEUU a l'agressió del seu govern i a les retallades que vol imposar en les llibertats. I és esperançadora la manifestació contra la guerra de 20.000 nord-americanes al Capitoli, així com les que es van donar a França. A Barcelona vam ser 7.000, molt superior a l'intent de convocatòria "contra el terrorisme", convocada pel PP, PSOE, IU, CCOO, UGT i la Patronal, que a Madrid no va arribar a agrupar més de 1.500 persones. La majoria de la gent comuna tem aquesta vegada el que pugui passar i és que malgrat la política dels grans partits hi ha un sa recel cap a l'imperialisme. No hi ha un altre camí, redoblar la denúncia de l'atac, mobilitzar-nos contra l'agressió, denunciar Bush però també Aznar, que mostra la seva total complicitat i posa a la seva disposició les bases i l'eventual enviament de tropes en cas que fos necessari.

IU entra al govern de la burgesia basca

L'entrada d'Ezker Batua-IU al govern basc, amb Madrazo com a Conseller de Vivenda i Afers Socials, s'explica per la situació resultant de les eleccions del 13 de maig. El PP —amb l'ofensiva espanyolista que pretenia situar Mayor Oreja com a Lehendakari— va patir una desfeta, però l'esquerra tampoc no en va sortir ben parada: el PSE va fer el trist paper de suport a Oreja sota el pacte antiterrorista; HB va patir un daltabaix producte del trencament de la treva, i els tres diputats d'IU no responien tant a un augment significatiu de vots com a la matemàtica electoral. Només la burgesia basca, amb la coalició PNB-EA va sortir reforçada de les eleccions. Però els suports parlamentaris del govern lbarretxe eren febles: el PNB i EA només superaven per un escò els 32 diputats del PP i el PSE. Però més enllà de l'aritmètica parlamentària el PNB ha volgut incorporar IU, sobretot, per trencar la imatge d'un govern exclusivament nacionalista, integrant una força d'àmbit estatal que li permeti en certa mesura trencar l'aïllament a què està sotmès.

Un dels eixos de l'acord de govern és l'anomenada "pacificació" d'Euskadi, i en aquest sentit EB-IU s'arreglera totalment amb les posicions del PNB: es posa en primer lloc la condemna al terrorisme; es demana la col·laboració de l'Ertzaintza en la repressió (en el text de l'acord afirmen que defensaran "...la participació de l'Ertzaintza en els fòrums de cooperació entre els estats espanyol i francès i en aquelles institucions i fòrums europeus, especialment en els derivats del Conveni d'Aplicació de l'Acord de Schengen, on es discuteixin i prenguin decisions sobre matèria po-



lucupament de l'Estatut de Guernika.

El segon eix de l'acord són les polítiques socials, la gran justificació de l'entrada d'EB-IU a un govern de dretes. Pel que fa als compromisos en matèria de treball, el text es limita a ratificar acords que ja estaven signats, i que van ser producte de la mobilització: els acords del 28 de juny de 2000, pels quals s'establí la millora de les condicions de treball i l'aplicació de les 35 h a l'empresa pública; en canvi, en el sector privat es parla genèricament de "l'impuls de mesures

orientades al repartiment del treball". Pel que fa a les polítiques d'habitatge s'amplia l'oferta de protecció en règim de lloguer. I el problema de la immigració queda dins el marc de la Llei d'Estrangeria, exigint la "intermediació en els fluxes migratoris que arriben a la Comunitat Autònoma del País Basc, l'acollida i la inserció primària", és a dir, la mateixa política que CiU està aplicant a Catalunya. EB-IU diu haver aconseguit incrementar la despesa social del govern basc de 36.000 milions de ptes (un—— del pressupost), amb la qual cosa quedaria corroborat el "gir social" que justifica l'entrada al govern del PNB. No cal dir que aquesta entrada suposa la lleialtat entre els partits de la coalició de govern i el desenvolupament de "pautes d'acció institucional i iniciatives definides mitjançant el debat intern i desenvolupades i executades de manera unitària, tant pel que fa al sentit del vot, com a la seva explicació i comunicació a l'opinió pública".

L'entrada al govern d'EB no ha estat exempta de crítiques internes, tant a Euskadi com al conjunt de l'Estat. IU va optar finalment per deixar la decisió en mans del Consell Polític d'EB, el qual la va prendre per 36 vots a favor i 24 en contra. El PC s'hi va oposar obertament, però cal analitzar els arguments d'aquest rebuig. El que qüestiona Frutos no és haver pactat amb un govern de dretes o burgès, sinó fer-ho amb el nacionalisme basc, precisament l'únic aspecte progressiu d'aquest govern. Pel que fa a la posició del conjunt d'IU sembla haver pesat més la voluntat d'aparèixer com a força de govern, que les possibilitats reals de defensar des d'aquest la seva política.

No és la primera vegada que una força d'esquerra basca posa esperances en la burgesia per aconseguir els seus objectius. HB ja ho va fer, tot i que mai no va arribar tan lluny com per conformar un acord de govern. Aleshores es va fer evident que amb el PNB no hi ha possibilitats d'aconseguir l'autodeterminació, amb la qual s'omple la boca la burgesia basca, però acaba sempre aplicant el contrari, és a dir, la repressió al costat de l'Estat espanyol. Tampoc hi ha espai per un gir cap als treballadors al costat de la burgesia, perquè això no és possible dins la política econòmica del PNB, que respon als interessos de la banca i l'empresariat, i que suposa —com a tot arreu— privatitzacions i precarització.

Cal exigir de les forces que es reclamen d'esquerra una política d'independència de classe, que defensi per sobre de tot els interessos dels treballadors, cosa que és incompatible amb formar govern amb la burgesia. Cal exigir que EB-IU trenqui amb el govern del PNB, i això no vol dir que no el recolzi puntualment davant l'ofensiva espanyolista del PP. Cal treballar per la formació d'un front d'esquerres sobre la base de la defensa dels treballadors i l'acceptació del principi d'autodeterminació, perquè només sobre aquests eixos es pot trobar una sortida al problema nacional i construir un projecte de justícia social.

Cristina-Barcelona.

Miniwatt- LG.Philips: altre cop en lluita

Les seccions sindicals de CCOO UGT i USOC van fer una crida per manifestar-se el dia 2 d'octubre a Barcelona sota el lema "**Solidaritat amb LG Philips (Miniwatt)**". La participació dels treballadors, sobretot de CCOO, es va fer notar cridant "*Fora el bunker de Philips*", "*Pujol escolta Miniwatt en lluita*", "*Així, així, ni un pas enrere contra les sancions vaga general*"..., la mani es va desenvolupar des de la Plaça Universitat fins la Plaça Sant Jaume i fent una crida a continuar les mobilitzacions. Cal ressaltar l'absència de les direccions sindicals d'UGT i CCOO així com la de la Federació del Metall. Ni abans va ser amb la lluita dels treballadors de Sintel y de Miniwatt (la lluita contra la supressió de 312 llocs de treball, veure Lluita Internacionalista nº20), ni ara amb la nova lluita de Miniwatt que les direccions sindicals no han estat capaces de convocar vaga general al metall. Les paraules del company Montero (secció sindical de CCOO de Miniwatt) "*és sagnant el que estan fent*" resumeix el quefer de les direccions sindicals i polítiques contra els interessos de classe.

Malgrat això els treballadors de Miniwatt estan donant una gran lliçó amb la seva lluita tenaç i dura. La seva campanya d'extensió als sindicats, seccions sindicals, comitès d'empresa... per tal que donin suport a la seva lluita contra les sancions i els ritmes de treball, i per la readmissió dels acomiadats, ha de donar fruits. Ha de ser tasca de tots els treballadors prendre aquesta lluita. Per això des de la corrent d'opinió de CCOO-Girona "*Per un gir sindical a l'esquerra*" prenem la crida dels companys/es de Miniwatt impulsant comunicats de solidaritat per enviar-los a l'empresa. Front a la política conciliadora de les direccions sindicals i polítiques fa falta construir una alternativa que defensi els interessos de classe. La lluita continua. Reproduïm la crida de Miniwatt:

La Direcció de MINIWATT (LG.PHILIPS) des del passat 5 de juliol ha sancionat 8 treballadors amb 21 dies de feina i sou per oposar-se a una sobresaturació en els ritmes de treball imposats per un augment de velocitat de la cadena de muntatge en un 12'5%.

Efectivament la Direcció de MINIWATT, després d'al·legar falta de comandes per acomiadar el mes de juny 306 treballadors, per mitjà d'un ERE aprovat de forma fraudulenta per l'Administració laboral de Catalunya, ara pretén que la major part de la producció que feien els treballadors acomiadats sigui realitzada per l'actual plantilla de l'Empresa.

Per aconseguir aquest objectiu, des del passat dia 3 de setembre, l'Empresa ha augmentat de forma unilateral la velocitat de la cadena de muntatge en un 12'5% emparant-se en un Art.41 del ET per obligar els treballadors a un rendiment superior a l'establert en el Conveni d'empresa. Aquesta agressió és rebutjada per la plantilla oposant-se en la pràctica

a aquesta mesura per la sobresaturació que comporta tant en l'esforç físic com en l'augment dels nivells de soroll, el qual se situa en la majoria de llocs per sobre dels 85 dB A, i que ha originat que més d'un 20% de la plantilla tingui lesions auditives greus. L'Empresa, com a forma de coacció, ha respost sancionant 8 treballadors amb 21 dies de feina i sou.

Davant d'aquesta situació el conjunt del Comitè d'empresa (CCOO-UGT-USOC) ha convocat una Vaga indefinida que s'està realitzant des del dia 12 de setembre.

Després de 17 dies de Vaga el passat mes de juny contra l'Expedient d'acomiadaments, ara l'actitud de cacic de LG.PHILIPS, on el Director General de l'Empresa Darío Sánchez; el responsable de Logística Ignacio Puche i el Director de RRHH Carlos Murlanch, que són els autèntics responsables d'aquesta situació, ens porta a un altre conflicte de conseqüències imprevisibles, ja que l'objectiu real d'aquests mercenaris de la multinacional és liquidar les conquestes de 30 anys de lluita dels treballadors de MINIWATT.

Front al poder sense límits de les multinacionals facilitat pel Govern de l'Estat i el de la Generalitat de Catalunya, responsables de les lleis laborals anti-obreres, és necessària la unitat i la mobilització dels treballadors.

Els treballadors de MINIWATT reclamem l'ajuda de totes les organitzacions obreres de Catalunya per tal de recolzar la nostra lluita i impedir que la multinacional LG.PHILIPS aconseguixi els seus objectius.

SECCIÓ SINDICAL DE CCOO DE MINIWATT

Segueixin com segueixin, serem amb ells!

Miquel (Girona)

Aclariment

Soc un jove treballador acomiadat de Miniwatt-Philips. Estic afiliat a CC.OO. i el passat dissabte 22 quan llegia el diari EL MUNDO DE CATALUNYA vaig quedar parat quan Simón Rosado, secretari d'acció sindical de CC.OO. de Catalunya, referint-se al conflicte de l'antiga Miniwatt, ara anomenada LG PHILIPS i els treballadors de la qual estan en vaga indefinida, advertia que la situació és molt greu, també "por el encono del comité de empresa que mantiene posturas muy duras, pero sobretudo por la falta de dirección del nuevo socio (...)". La gravetat d'aquestes afirmacions és que són realitzades per un membre de la direcció de la CONC, acusant els seus propis delegats que són la majoria de membres del Comitè d'Empresa de MINIWATT (...). És a dir, pretén situar en el mateix grau de responsabilitat de la situació actual, als afiliats de CCOO. Miniwatt, membres del Comitè d'Empresa, com als directius de patronal.

(...) He treballat a MINIWATT durant 15 mesos, durant aquest temps he entès que les importants conquestes que tenen els treballadors de Miniwatt, en condicions salarials i socials han estat fruit del seu grau d'organització i de la seva lluita exemplar durant 25 anys (...). Per no mantenir posicions dures, ¿el Comitè d'Empresa de

(segueix a pàg 12)

Sentències contra bombers

La justícia injusta

Fa mesos vam denunciar l'atac de l'Ajuntament de Barcelona contra els seus treballadors, i en concret contra els bombers en lluita per condicions laborals i sanitàries mínimes per exercir les seves tasques, així com per a garantir l'atenció als usuaris. Màxima expressió d'aquesta agressió van ser diferents propostes de sanció, la més gran de les quals era la sol·licitud de 2 anys de suspensió de treball i sou contra el delegat sindical de CCOO, Manolo García, de qui vam publicar una extensa entrevista. Com a resposta, tant ell com un altre company, es van posar en vaga de fam i van recollir milers de signatures de suport dels ciutadans, sense aconseguir canviar el més mínim la demanda de l'Ajuntament. La sentència que va acabar dictaminant el jutge va ser de 6 mesos de suspensió. Convençuts de la injustícia que representava, fins i tot amb la reducció de pena que havien donat els tribunals, la sentència va ser apel·lada. Però, el que fins ara era un dret democràtic mínim també en el terreny laboral, que podia portar a l'anul·lació o reducció de la pena, però mai no un increment, també avui es trepitjat per la reglamentació laboral. L'apel·lació ha estat resolta amb 4 mesos més de suspensió sobre els 6 predictaminats. A la vegada que s'imposa aquesta pena al company, s'està tractant de que tots acatem que més val acceptar la primera sentència que recórrer-la ja que pot tornar-se en contra. A aquesta decisió judicial de que fossin 10 els mesos de suspensió de treball i sou, cal sumar-li l'intent de l'Ajuntament de fer-la inapel·lable per la via dels actes consumats: així ja el 4 d'octubre començava a aplicar-se la pena contra Manolo García.

És clarament injusta, no només la primera i segona sentències, sinó també la vexació de drets que suposa

aquesta última. Cap treballador no pot acceptar en silenci aquest increment de la repressió laboral. Tant la Secció Sindical de CCOO, com la Federació i el Comitè d'Empresa, han d'organitzar assemblees i mobilitzacions per tal que siguin retirades les sancions.

Margarita Olalla- Delegada Ajuntament de Barcelona, CCOO.

Pressupostos Generals de l'Estat

Un cop més, contra nosaltres

Acaben de ser presentats els Pressupostos Generals de l'Estat. Encara més recent és l'aprovació en Consell de Ministres de la Ley de Acompañamiento. En ells es contenen aspectes com la implicació econòmica de l'Estat espanyol en els compromisos de l'OTAN en la "lluita contra el terrorisme" que encapçala EEUU, o les seves conseqüències internes, com la reforma del CESID, o la polèmica llei d'estabilitat... Un paquet que diu tenir per eix el dèficit 0, però que haurem d'analitzar com correspon per enfrontar-lo abans de la seva aprovació.

De moment volem destacar els efectes més immediats que tindran els PGE per als treballadors de la funció pública, tal com van ser presentats als sindicats presents a la reunió del 17 de setembre a Madrid, a la Mesa General de Negociación de la Administración del Estado:

1. Un increment retributiu bàsic del 2% -d'acord a les previsions governamentals d'inflació per al 2002- per als treballadors de totes les administracions.

2. Un 0,4% de retribucions variables lligat a l'acompliment dels objectius macroeconòmics del govern; i un altre 0,1% si es manté la inflació prevista.

3. Constitució d'un Pla de Pensions, amb una aportació definida del 0,5% de la massa salarial de l'Estat, amb les conseqüents modificacions legals. En el cas de Comunitats Autònomes o Corporacions Locals que constitueixin els seus propis Plans, aquests queden vinculats a aquest mateix percentatge.

4. Manteniment de la taxa de reposició de llocs de treball del 25% -de cada 100 treballadors que siguin baixa, només es reposaran 25 llocs de treball-.

Podríem aquí posar-nos a discutir -amb tota raó- sobre la pèrdua constant de poder adquisitiu que mantenen aquests pressupostos, o del punts perduts que avui tampoc no es recuperen... o de la permanent reducció dels serveis públics... Però voldríem, si més no, donar algunes pinzellades sobre la constitució d'un Pla de Pensions. Aquest fet que es pot vendre com un caramel que ens



donen per assegurar-nos la pensió, ve a ser un altre pal al sistema de pensions públic, amb total concordança amb el desenvolupament del Pacto de Toledo i del de Pensions de l'any passat. Perquè no es tracta d'assegurar-nos la pensió –que no hauria de posar-se amb dubte si es mantenen les aportacions al sistema públic-, sinó de l'exigència de la banca de desprotegir-lo per a empènyer les pensions als braços del sistema financer que troba en aquests plans una de les més grans taxes de guanys. I no és poca la “desprotecció” que representa per al sistema el drenar aportacions dels treballadors públics. Però a més d'aquesta conseqüència beneficiosa per a la banca en general, hi ha una altra molt concreta per a l'entitat que prengui a les seves mans un pla en que l'aportació representi el 0,5% de la massa salarial de tots nosaltres.

Hem de trobar la manera de debatre, en els llocs de treball i els sindicats, com enfrontem aquesta mesura que no és sinó un camí decidit per a impedir-nos a nosaltres mateixos, però darrera nostre a molts altres treballadors, disfrutar del dret adquirit a que tots cobrem una pensió pública.

*Marga Olalla (CCOO, Ajuntament Barcelona),
M^a Esther del Alcázar (CGT, Ensenyament)*

Acció sindical dins una administració al servei de les grans empreses

Unitat sindical i denúncia

El Departament d'Indústria, Comerç i Turisme és una de les Conselleries “petites” de la Generalitat de Catalunya, amb més de 700 treballadors i treballadores.

El Departament és conegut externament per ser on es va iniciar Josep Piqué com a director general d'Indústria, on han desaparegut 1.000 milions del Consorci de Turisme, haver imposat la línia d'alta tensió de Les Gavarres a Llagostera (Girona) i en general per primar una política neoliberal i favorable a les grans empreses.

El desmantellament i privatització dels serveis és constant, i entre el personal hi ha malestar tant per les polítiques que es porten a terme com per l'ampli vano salarial agreujat pels constants augments dels qui més cobren, i per la diversitat de retribucions per iguals tasques realitzades.

La denúncia política, a la premsa i fins i tot judicial, de la corrupció i la mala gestió, portades a terme per la secció sindical de CCOO al departament, la unitat sindical entre CCOO, CATAAC-IAC i CGT i el recolzament de la plantilla materialitzat en 502 signatures en la recollida de la plataforma unitària, han començat a donar els seus fruits.

Aquest estiu el secretari general del departament - Oriol Pujol - ha acceptat ja una part dels punts de la plataforma, en el sentit de recol·locar els interins i interines desplaçats per concursos i oposicions, posar algunes

substitucions als permisos per maternitat i reduccions de jornada per guarda legal, pujar els nivells mínims de cada cos de funcionaris/es i augmentar també el d'aquells i aquelles que no el tenen mínim però porten més de 10 anys en la mateixa situació.

Ara s'aproxima la lluita pel control de l'efectiva aplicació de les mesures, i la conscienciació i les lluites contra el desmantellament i privatització, per l'ampliació de plantilles i pels drets dels “nous” treballadors de les administracions (d'ETT, empreses subcontractades, concessionàries i becaris/es).

Fins ara ha estat essencial no separar la lluita sindical de la política, la unitat sindical i el valent paper de la secció de CCOO.

Victor Messeguer

*Secció de CGT al Departament d'Indústria,
Comerç i Turisme*



Empresa pública readmet delegada de CGT acomiadada

Dona i treballadora!

L'empresa ATLL, Aigües Ter-Llobregat, depenent del departament de Medi Ambient de la Generalitat de Catalunya haurà de readmetre la delegada sindical de CGT Antònia Álvarez, acomiadada com a resultat de persecució sindical i discriminació per haver demanat reducció de jornada per guarda legal (era la tercera dona treballadora acomiadada per aquest motiu). La Consellera de Governació, l'Institut de la Dona i Funció Pública han fet el trist paper d'estar fent accions i declaracions retòriques als mitjans a favor dels drets de la dona treballadora, i inhibir-se completament en el cas i avalar per passiva el terrorisme patronal. L'acció sindical, el treball amb la premsa i les televisions i, finalment, la sentència del judici que ha considerat nul l'acomiadament, han aconseguit aquesta victòria.

Victor Messeguer (CGT-Barcelona)

Debats sobre

Condemnar els atemptats terroristes?

La primera polèmica que salta després de fets com els de l'onze de setembre és la posició de condemna d'aquests. Aquesta és la posició amb que arrenca la declaració d'IU (EuiA a Catalunya), però també de molts sectors a l'esquerra d'IU. Nosaltres no hem signat ni signarem la condemna de l'atemptat. No pas perquè nosaltres estiguem d'acord amb aquest tipus d'accions, tampoc perquè no lamentem els morts civils, totes dues coses les hem dites, però nosaltres no condemnem "els terroristes", encara menys en abstracte, unint-nos així al cor de l'imperialisme i els estats -que són els grans violents del planeta- en una condemna, és a dir, demanant el càstig pels culpables.

No, davant de casos com aquests s'ha de ser molt clar, aquí hi ha un primer i decisiu responsable dels morts -també en el de les Torres Bessones de Manhattan- que és la política de l'imperialisme. En això no hi pot haver ni un sol gram de dubte. A ells sí que els condemnem, no a aquells que de forma desesperada i tremendament equivocats se suïciden per allò que creuen que és una causa justa. Per l'imperialisme, per Bush i Aznar, sí que en demanem la condemna; dels "terroristes" en critiquem els mètodes, que són nefastos per la causa dels pobles i els treballadors, critiquem que dirigeixin el seu odi a civils i no pas a organitzar la lluita dels pobles contra l'opressió.

La condemna és una actitud política: condemnar és demanar càstig per al responsable. Per això qui comença condemnant es troba -potser sense voler-ho o potser orgullosament- perquè se sent aquesta vegada a la banda del poder- del costat dels opressors, ¿o què va ser si no veure Méndez d'UGT, Llamazares d'IU o Fidalgo de CCOO -ja no parlem de Zapatero del PSOE- a la manifestació contra el terrorisme al costat dels ministres d'Aznar i la patronal? Per sort aquesta vegada la manifestació amb tantes "personalitats" va ser un fracàs que quasi ni va reunir 1500 persones. Ja poden explicar -com ho va fer IU- que convoca però no signa el manifest, que no està d'acord amb una ofensiva militar nordamericana, ... perquè el que compta és la foto i com davant de milions de treballadors està legitimant -condemnament els terroristes- l'acció repressiva del poder imperialista i queden en un lloc completament secundari les formes de procedir d'aquesta "justícia".

Aquesta situació se repeteix una i altra vegada amb els atemptats d'ETA. IU, amb les direccions de CCOO i UGT surten sistemàticament agafats de la mà amb Aznar en la condemna dels atemptats, cosa que és

utilitzada pel poder per estrènyer una mica més el cargol de la repressió. Ells se n'alegren quan -com va explicar Madrazo- ja com a Conseller del Govern Basc- la policia deté militants abertzales dels quals encara s'ha de veure la pertinença a ETA, ni tan sols permet la presumpció d'innocència; nosaltres hem defensat que la solució per Euskadi passa pel dret d'autodeterminació i la llibertat dels presos. Ells condemnen els militants d'ETA, nosaltres l'Estat. No hi caben ni condemnes ni repulses, res que ens situï a la banda del Govern i els seus còmplices. És només des d'aquesta posició que critiquem amb tota la duresa els seus mètodes, que acaben per aïllar el poble basc.

La mateixa cosa passa quan veiem els atemptats suïcides de joves palestins que cometem la barbaritat d'entrar en un autobús carregats de dinamita i la fan explotar. No només és una barbaritat que es gira contra el poble palestí amb una brutal onada repressiva, sinó que allunya qualsevol acostament amb els treballadors jueus, l'única possibilitat de debilitar el poder opressor. ¿Què li importa al Govern sionista que morin uns quants treballadors si obté una nova legitimació per la seva política repressiva! Però, ¿a qui s'ha de condemnar? ¿Al palestí que -desesperat de tanta humiliació, opressió i fam del seu poble- no veu cap altra sortida que matar-se per intentar debilitar un enemic equivocadament o a qui provoca aquest estat de desesperació als palestins, Sharon i els seus aliats nordamericans? No hi ha cap dubte, és al sionisme i a l'imperialisme a qui s'ha de condemnar i exigir la llibertat de tots els palestins detinguts en presons sionistes.

I L'ONU?

En segon lloc ens hem trobat sempre la discussió sobre el paper de l'ONU. Tornem als textos d'IU, EuiA, o a la posició de Castro. L'ONU ha de ser qui decideixi què s'ha de fer. Aquest recurs a l'ONU reitera permanentment: que intervingui l'ONU, en lloc d'EUA o l'OTAN, com si la primera fos una institució democràtica en oposició a les dues d'imperialistes. Res de més fals i allunyat de la realitat: l'ONU és un fòrum més de l'imperialisme i el Consell de Seguretat el seu Estat major. És cert que l'imperialisme dels EUA ha actuat de vegades al marge de l'ONU perquè no volia anar pagant els vots com ha de fer. Perquè el problema no és que en el marc de l'ONU els pobles oprimits tinguin alguna expressió, sinó que els EUA han de pagar el vot. Així ha passat aquesta vegada: per exemple Xina també ha donat suport al front imperialista sempre que estigués sota l'ONU i el seu Consell de Seguretat (al qual ocupa un lloc permanent). EUA ha portat aquesta vegada el tema i la resolució a l'ONU i ¿què ha passat? Que sense modificar ni un punt ni una coma el Consell de Seguretat l'ha aprovada per

la guerra

unanimitat –la qual cosa inclou Xina-. L'ONU “ha legitimat” la guerra contra el “terrorisme” i tots els estats que el puguin encobrir o protegir. I ara, ¿què dirà IU o Castro que tant diuen que acaten l'ONU? L'ONU no és un fòrum mundial de pobles o països, sinó d'uns estats jerarquitzats pel seu pes polític i econòmic, amb tota desigualtat. El que dèiem, EUA va haver de pagar els vots i deixar anar una mica més de 600 milions de dòlars dels 1.000 milions que devia a l'ONU.

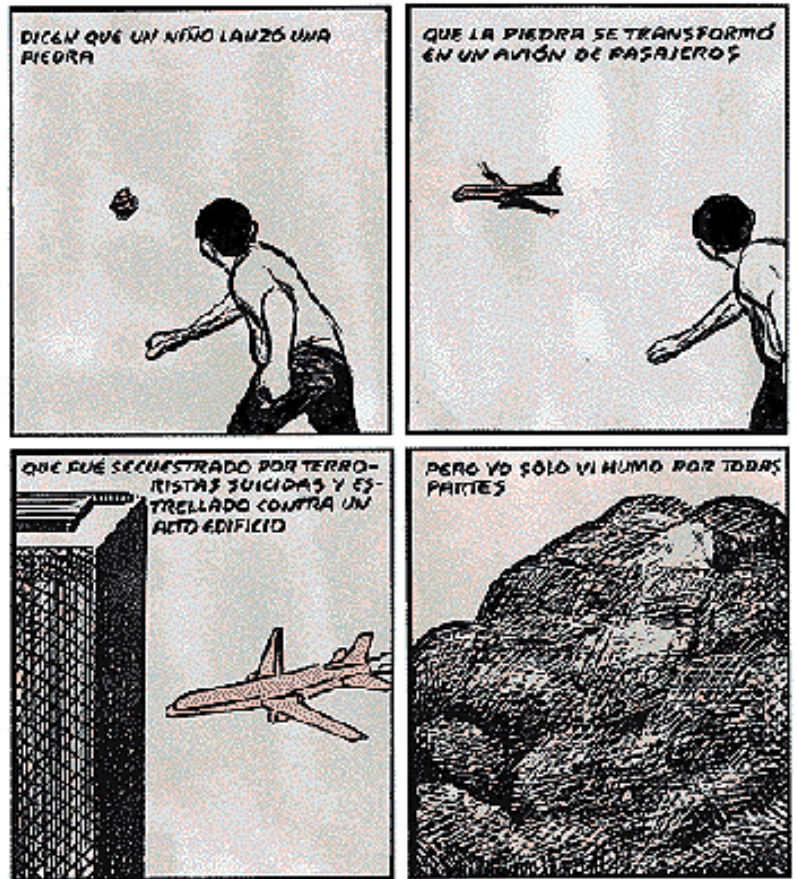
Hi ha vegades que es pot jugar entre l'actuació dels EUA o l'OTAN i el paper secundari de l'ONU, però aquesta vegada abans d'iniciar-se l'atac l'ONU ha tancat files.

Per la pau?.

Per últim hi ha nombroses forces que alcen l'exigència de pau, com a consigna central davant de l'amenaça de guerra que se'ns presenta. Exigir la pau davant de l'ofensiva imperialista és un objectiu en què podem coincidir, és a dir, s'ha d'aturar l'ofensiva bèl·lica imperialista, però sovint l'exigència de pau en abstracte xoca amb el dret a la lluita dels pobles.

No és cert que a la taula de negociacions es resolguin els conflictes, perquè el que decideix les situacions no són les “raons” i la “justícia” sinó la correlació de forces entre els dos bàndols. Nosaltres no exigirem als palestins que no siguin violents en la seva lluita, perquè s'ha de dir en primer lloc que aquesta violència no és no només un dret sinó també un deure davant del genocidi sionista. És Arafat qui demana calma i no violència, i que cal superar les 26 víctimes palestines després de l'última declaració de treva de ni fa 10 dies, per a què deixi d'exigir-li el compliment d'alto al foc al seu poble; i ho fa al dictat dels EUA i lligat per la seva voluntat de mantenir-se en el poder sobre la base dels acords de pau amb els sionistes. És en nom d'aquesta pau que es legitima la massacre palestina: quants morts ha costat aquesta pau? quanta misèria?. I diem fins i tot que la violència palestina de l'Intifada –que no dels atemptats terroristes que abans hem analitzat- és un deure, perquè abaixar els braços davant de l'agressió de Sharon, no atura, sinó que enardeix l'horripilant avenç dels tancs per damunt de les cases i els cossos. Cada palestí que abandona l'Intifada en nom de la pau, deixa darrere seu més cadàvers que la seva resistència a cops de pedra davant dels carros i els fusells. Ben al contrari, l'incipient moviment de joves israelians contra el servei militar o pel refús a servir als territoris palestins, exposant-se a llargues penes de presó, és un suport a la lluita del poble palestí.

A occident, als països imperialistes, una vegada i una altra, ens trobarem amb companys que defensen la pau. I això per una raó molt simple, perquè estem als països agressors, els que envien soldats i tancs, quan no míssils contra els pobles oprimits. Des d'aquí,



fer una crida a la pau, és sinònim de desobediència civil al dictat dels governs de l'imperialisme, i reforça la resistència dels oprimits. Va ser el cas de Vietnam: el moviment pacifista als EUA va ser un element clau de la derrota imperialista, però perquè ho fou al cor de l'imperi; a Vietnam en canvi, va ser la resistència armada d'un poble que va possibilitar aquesta derrota. Per això, posar al centre la pau tota sola és un error, perquè consegüentment hauríem de fer una crida al desarmament dels oprimits amb la qual cosa n'impossibilitaríem la defensa, i en últim terme, seria un regal preciós a l'imperialisme dominant.

Aquest ha estat el discurs que ha acompanyat Acords com el de Comptadora, Esquilles o el Pla Colòmbia per a Centreamèrica, el de Dayton per legitimar l'extermini serbi a Bòsnia, els d'Irlanda del Nord, els de Madrid i Oslo per esquarterar Palestina i garantir la continuació de la massacre sionista actual... Per això, i perquè en tot conflicte s'arriba a una negociació, la clau és entendre què es el que s'expressa en un acord: i repetim, no és ni la raó ni la pau, sinó la correlació de forces entre les parts, i mentre la nostra sigui la dels oprimits, el nostre paper no és afavorir la pau en abstracte, sinó els fonaments d'una pau justa, que no poden passar si no és per la resistència –armada si cal- al país oprimat, i el derrotisme –o les crides al desarmament- als països opressors que permanentment són els agressors. Només així, la pau a què s'arribi no serà ni la pau dels cementiris, ni l'entreacte fins la següent massacre, ni amortir amb morts per la fam els que ara moren a trets en un silenciós dessagnament quotidià; aquesta pau, la del triomf de l'oprimat sobre l'opressor, és l'única que pot assentar els fonaments d'una societat justa que per nosaltres no pot ser res més que socialista.

Volen esclaus



John Okoroma, representant del col·lectiu de subsaharians de Pça. Catalunya explica en aquesta entrevista l'experiència de darrera lluita dels immigrants sense papers a Barcelona contra les expulsions, en aplicació del nou reglament de la Llei d'Estrangeria.

LI- Quins eren els vostres objectius quan van començar a Plaça Catalunya?

JO- Els nostres objectius quan estàvem a Plaça Catalunya eren la regularització i aconseguir una oportunitat per treballar i viure com gent normal. Ens va sorprendre quan vam ser desallotjats perquè esperàvem aquesta regularització. La cosa és que el govern vol acabar amb la mobilització dels immigrants per si mateixos i pensa que, si resol els nostres problemes, un

altre grup vindrà després i s'autoorganitzarà una altra vegada i demanarà també els papers. Però jo no crec que sigui dolent el fet que la gent s'autoorganitzi i demani els seus papers per viure i treballar en aquest país de manera adequada.

LI- Quines creus van ser les raons de la vostra expulsió de Plaça Catalunya el 6 d'agost?

JO- Les autoritats locals ens van expulsar perquè no volien gastar diners en nosaltres. Ni l'Ajuntament ni la Generalitat. No tenen en compte la nostra situació com a immigrants, sinó només la seva despesa i per tant pensaven com anaven a treure'ns i expulsar-nos. Per ells el major problema eren els diners que havien de gastar en nosaltres per assistència social.

I també, es clar, els papers, perquè el govern no vol que els immigrants es mobilitzin per tenir-los perquè volen a la gent treballant com esclaus.

LI- Quins canvis va introduir en la vostra situació de regularització l'expulsió de Plaça Catalunya?

JO- Si mires els resultats, ens vam quedar igual; però ens vam enterar que hi havia uns documents que suposaven la possibilitat de la nostra expulsió. Per a nosaltres aquells papers només eren informes policials. Va ser després de les nits a la porta del SAIER que vam descobrir el secret de que calia la suspensió d'aquells papers a fi de que els altres seguissin treballant per arribar a la regularització. Aquest va ser un dels guanys d'aquesta lluita, perquè si no hagués estat per tota aquesta mobilització amb la plataforma, mai no hauríem sabut que aquells informes policials estaven relacionats amb ordres d'expulsió i que, per tant, podíem ser expulsats en qualsevol moment sense entendre-ho. Per això parlo d'un guany de tota aquesta mobilització.

LI- I les amenaces d'expulsió del Govern contra vosaltres?

JO- Quan et mous com a grup, ells posen particular atenció perquè et veuen com a grup i miren què vols. Si el Govern o l'opinió pública no sabien abans per què érem a Plaça Catalunya, després, tant uns com altres sabien que

hi dormíem, i que estàvem allà no perquè volguéssim estar al carrer, sinó perquè volíem papers per treballar. Seguir com a grup després de l'expulsió de Plaça Catalunya, al menys obligava el govern a posar atenció en el que volíem.

LI- Com veieu vosaltres la situació quan estàvem davant del SAIER, al Paral·lel, i es va produir l'amenaça d'expulsió del 80%?

JO- El desallotjament de Plaça Catalunya ens va prendre de sorpresa. Però també va ser la manera d'assabentar-nos de quina era la nostra situació: podíem ser deportats. Nosaltres som gent nova a Europa i fins que coneguem el sistema europeu i la llengua, és tot molt difícil per nosaltres. Per això quan el govern ens va desallotjar i ens deia que desapareguéssim, no sabíem com, perquè la gent no té on anar, no sap com moure's... i aquests eren elements que ens feien estar junts, ho volguéssim o no, però no teníem cap futur. Quan les organitzacions van venir ens van donar una perspectiva... Per tot això us dic que no teníem cap visió, ni tampoc del que podia passar: potser uns haurien estat deportats, altres arrestats, i potser alguns haurien tingut papers, però com caiguts del cel.

LI. Quin són els elements positius i negatius que destacaries del procés amb les organitzacions de suport?

JO- Quan veus com han anat les coses, veus també que moltes de les organitzacions de la Coordinadora no van venir a nosaltres a defensar realment als immigrants. Unes van venir a fer propaganda de la seva organització, altres van venir a defensar el punt de vista del govern i no el dels immigrants... i proposés el que proposés el govern, fos bo o dolent, ells volien convèncer-nos d'allò. Només algunes van venir realment a donar-nos suport. Per això el balanç de la Coordinadora no pots fer-lo global, perquè hi ha organitzacions dins la mateixa en les quals ja no pots creure perquè no tenen el mateix objectiu que volem nosaltres.

Si tots els components de la Coordinadora haguessin tingut el mateix objectiu s'haurien estudiat els avantatges i desavantatges de cada proposta, s'hauria discutit per trobar la millor, i triat els representants per defensar-la davant el govern... i no ha estat així. Van trencar la Coordinadora, perquè algunes organitzacions van venir només a posar el seu nom, però no a defensar-nos i haver de xocar amb el govern. També penso que... aquesta gent volia forçar els immigrants a desaparèixer en interès del govern. Aquesta és la situació avui, que va començar amb les desqualificacions equivocades de SOS Racisme... Jo he anat a parlar amb ells, a preguntar-los per què ho feien, per què marxaven, que al menys ens havien de dir què creien ells que hauríem de fer, en què ens equivocàvem. També hi van anar altres de la Coordinadora a dir-los que ens reunissin i mai no van ser capaços de fer-ho, ni de donar una explicació. I penso que els sindicats que van estar

amb ells, no volien pagar el preu necessari per arribar a una solució per a nosaltres, perquè al principi es va proposar que les 30 organitzacions ens acollissin... però no volien pagar aquest preu; i per això tampoc no es va aplicar la proposta de que ens fessin membres de les seves organitzacions.

L'altre són els que han fet propaganda als immigrants d'altres objectius... O sigui que, fins i tot ara, no tothom ve a les reunions pel mateix... i sempre repetim les propostes, les discussions... El tipus de reunions d'ara no són útils, i passem vuit hores per discutir i seguir demà unes altres vuit.

Però, en canvi, és important una de les coses aconseguides: la unitat entre els d'aquí i els que venim de fora, i hem de mantindre-la, perquè és el futur.

LI- I la situació entre els immigrants?

JO- Actualment la qüestió és que la regularització no s'ha complert, i hi ha molta confusió entre els immigrants. I això no és només problema del govern, sinó també de la Plataforma, perquè s'ha de plantejar com unir els immigrants, o deixar que els immigrants es relacionin per si mateixos, perquè poder és el camí de la unitat. Suposa que ens trobem nosaltres i decidim les prioritats i els objectius per nosaltres mateixos, i llavors establim gradualment el procés de la unitat. ... Ja no es va fer bé des

de molt al principi: si hagués estat clar que l'allotjament era per nosaltres que estàvem al carrer, i si es guanyava, llavors hauríem estat més forts, i al següent grup els diríem "mira ho vam fer així i vam guanyar", això faria una interminable cadena de comunitats que el govern no podria trencar. Cada persona sabia clar el que està fent i perquè. Cada cop que un més aconsegueix alguna cosa la lluita es fa més forta. Per exemple, quan estàvem a Plaça Catalunya, i ens va dir de venir a les mobilitzacions, ho vam fer, perquè llavors era necessària la nostra força per als altres immigrants, i si ells guanyaven nosaltres tindríem més força també. Però aquí hi ha qui creu que tot ho hem de fer igual, i que no hi ha prioritats, i això trenca la unitat i crea molta confusió entre els immigrants. Perquè les condicions en què necessitem assistència social i regularització no són les mateixes...

LI- I ara?

JO- Crec que el govern acabarà donant-nos allotjament individualment, no com a grup. I la regularització tampoc no ens la donarà com a grup, però jo dic que encara que no sigui com a grup, ha de ser per a tots els del grup. I si demà ve un altre grup igual, i també el govern li diu "un per un", hauran d'estar segurs que és per a tots els del grup. I penso també que ens haurem de seguir mobilitzant fins que tinguem la regularització per a tot el grup. Així veig jo el futur.

Només justícia

Mboma és un dels companys subsaharians que va ser detingut a la Plaça André Malraux i va passar-se 30 dies al Centre d'Internament de la Verneda. Ens diu que "feia 3 mesos que estava a la Plaça de Catalunya quan un dia a les 4 del matí la guàrdia urbana ens va fer saber que no podíem ser-hi més allà. Vam anar a la Creu Roja, però no es van voler ocupar de nosaltres. Vam anar a la Plaça Berenguer. Vam tenir una reunió amb la Generalitat juntament amb les organitzacions que ens donen suport, i ens van garantir que teníem 24 hores per respondre, però abans ens van enviar la policia...". No cal afegir res a la contundència del seu testimoni.

LI- Com va ser la detenció?

M- Vam anar a la Plaça André Malraux, allà vam estar tres dies amb les organitzacions de suport. Venia gent a animar-nos i portar-nos menjar. No podíem esperar cap detenció. Però el tercer dia a les 5 de la tarda van aparèixer com a deu furgones de la policia nacional i van aturar-se prop de nosaltres. La gent de les organitzacions van fer un cercle i nosaltres ens vam posar dins, al centre. Però la policia va carregar i tothom va haver de sortir corrent. Als carrerons propers també hi havia policies esperant-nos. En un dels carrerons em vaig topar amb un policia en moto que em va cridar, ràpidament vaig veure com avisava per *walky talky* i arribaren més policies. Em van detenir i ens van portar directament al centre de la Verneda.

LI- Què us va passar a La Verneda?

M- Vam passar un dia i una nit en un cel·la fins que un matí ens van portar davant una jutgesa que ens va fer 5 preguntes: 1) Si teníem domicili, vaig respondre que no, 2) On

dormíem? Al carrer; li vaig respondre, 3) Teníem papers? Vaig dir que no; 4) Què féiem? Li vaig dir que no podia treballar perquè no tenia papers, 5) Com menjàvem? Ens donen menjar les associacions de suport, gent de bona voluntat i també vaig a un Menjador de Caritat. Em va dir que un senyor que hi havia al costat era el meu advocat, però ni va dir res ni em va defensar. Després em van donar un paper que deia que en 40 dies havia d'abandonar el país perquè no tenia ni lloc per a dormir ni papers.

LI- Com us van tractar?

M- Les condicions a les cel·les eren molt dolentes: només podíem dutar-nos cada tres dies, quan sortíem de la cel·la al matí no hi podíem tornar fins el migdia, a les dues. Molts policies de malhumor ens maltractaven, sovint a cops. En aquella situació i contra la detenció, 12 de nosaltres vam decidir començar una vaga de fam, 6 dies. Un congolès va continuar-la. Al 13è dia el van haver de portar a l'hospital i allà el van convèncer perquè comencés a menjar. Als 20 dies el van deixar marxar de La Verneda.

LI- Van anar del Consolat per certificar la nacionalitat, no?

M- Va venir el Cònsol de Sierra Leona, però després de parlar amb tots va dir que cap dels que estavem allà erem del seu país, la qual cosa és falsa. Arribà més tard el cònsol de Nigèria i va dir que, efectivament, els tres nigerians que es declaraven ho eren. Uns dies després va tornar altre cop el de Sierra Leona, però aquest cop no sabem què va dir. Aleshores ens van tancar a una cel·la molt petita on no

(segueix a pàg 2)



“Pujol i Martín Villa* la mateixa *pandilla*”



Sis anys després ho han aconseguit. Llavors va ser quan es va crear la Associació Antilínia Juià-Castell d'Aro que agrupava els afectats directes pel traçat. Després el suport va anar creixent: veïns, entitats ecologistes... fins que es va formar la Coordinadora Antilínia que el 98 va aconseguir mobilitzar més de 1000 persones a Cassà contra el projecte. Malgrat el suport aconseguit en les primeres accions intentant parar les màquines a Cassà i Llagostera, que van acabar amb 3 detinguts, l'oposició a la línia ja havia començat amb mal peu, doncs la Generalitat l'havia declarada d'interès públic prioritari, apostant així per la defensa dels interessos de la multinacional (i els de l'empresa d'algun convergent massa sovint subcontractada per Endesa), i tots els ajuntaments havien pactat sense oposar-s'hi. Només a Cassà i Llagostera la mobilització ciutadana va aconseguir que els 2 ajuntaments convergents no donessin el permís d'obres, i a través dels tribunals aquestes es van aturar deixant els cables lligats a Llambilles i a Santa Cristina.

Encara estàvem al 98 i així va seguir fins el passat abril, quan la traïció de l'ajuntament cassanenc va desencadenar en l'acabament del projecte. Un ajuntament amb majoria d'ERC (8 regidors de 13) aconseguida posicionant-se com a l'únic grup que mantindria una oposició ferma a la línia. Aquest compromís amb el poble no va fer tirar enrere l'alcalde Baulida i els seus dos companys que, pactant amb els sempre disposats a recuperar el poder, convergents i socialistes, van formar un nou grup de govern per poder firmar un ridícul conveni amb la companyia. A més no van parar fins a crear una gran divisió social amb falsos rumors, com milionàries multes que hauria de pagar el poble si perdia el contenciós, i així van aconseguir fer minvar molt el poder de convocatòria de la Coordinadora. Aquesta va decidir traslladar els esforços a Llagostera, on l'ajuntament seguia resistint, però no va ser suficient. La traïció de l'ajuntament veí just abans de l'estiu havia deixat el camí molt planer a la maquinària mediàtica de la Generalitat, que no s'ha cansat d'acusar Llagostera de voler la ruïna de la Costa Brava, d'incomplir acords firmats quan en realitat era un preacord que s'havia de sotmetre al ple, i de no proposar alternatives, quan el traçat alternatiu proposat per l'ajuntament llagosterenc, i parlat amb tots els nous afectats, s'havia de votar l'endemà de la imposició per la força bruta d'una línia que ni volem ni necessitem. Perquè, i potser els ajuntaments i la Coordinadora es van cansar massa aviat de repetir-ho, la línia no la necessitem, ni cap dels traçats alternatius ni soterrada, perquè amb una mica de voluntat política per caminar cap a la sostenibilitat es podien donar ajudes als municipis, perquè només canviant les bombetes dels carrers els màxims de consum a l'agost ja no superarien la capacitat de l'antiga línia. Però enlloc d'això en Subirà denegava una subvenció sol·licitada en aquest sentit per l'ajuntament de St. Feliu i en Pomés destina una seixantena de Mossos a protegir les obres il·legals d'una companyia privada. I si ni una decisió en ferm d'un tribunal permet aturar aquesta investida, què ens queda, esperar que, quan d'aquí tres mesos, Llagostera pugui executar l'ordre d'enderroc, li deixin fer-ho? Jo no ho crec pas. I encara que ho fessin, només posarien 4 torres més cap enmig de les Gavarres, i què? Només queda la mobilització i la difusió. Perquè tots els catalans i catalanes sàpiguen que quan una empresa privada pretengui destruir el territori i la salut de les persones a la seva comarca, el "nostre" govern no els protegirà, sinó que hi enviarà els Mossos per impedir-los defensar-se'n, empenyent-nos així cap a una nova dictadura, la dictadura del capital encobert per uns polítics que tenen de democràtics tan com la maleïda línia de necessària.

Quim (Cassà de la Selva)

(*) Martín Villa és president de FECSA-Endesa i ex-ministre de l'UCD)

(ve de la pàg. 5)

Miniwatt hauria d'haver pactat amb l'Empresa l'acomiadament de 312 treballadors? Són aquestes posicions negociadores que defensa Simón Rosado? (...). Per mantenir una postura flexible, el Comitè d'Empresa ¿ha d'admetre que continuïn empitjorant les condicions de salut laboral amb la qual cosa augmenta el nombre de treballadors amb lesions auditives greus i una major sobre-explotació dels treballadors per mitjà de l'augment de ritmes?

(...) L'obligació d'un Sindicat, que a més en aquest cas, és al qual estan afiliats la majoria dels treballadors de Miniwatt, és posar-se al capdavant de la lluita organitzant la solidaritat per impedir que la patronal aconsegueixi els seus objectius d'aixafar els treballadors de Miniwatt.

Això és el que demano com a afiliat de CC.OO. i treballador acomiadat de Miniwatt, que diàriament estic amb els meus companys en lluita, doncs fins al final i fins que no existeixi Resolució Judicial en ferm em considero treballador de PHILIPS a tots els efectes.

Angel David Muñoz

Durant els últims anys hem patit un procés de creixement i reorganització del feixisme. Les agressions contra immigrants i l'esquerra estan a l'ordre del dia; les organitzacions feixistes creixen i fins i tot gosen aparèixer obertament en les nostres lluites i mobilitzacions, com ara la solidaritat amb el poble palestí o l'11 de setembre. I aquest procés de reorganització està molt més avançat a d'altres països d'Europa: a França, Itàlia, Alemanya, Àustria o Noruega, on l'extrema dreta compta amb un pes electoral i social ampli. I no és casual que això es produeixi les darreres dècades: com en el seus orígens als anys '30, el feixisme creix entre els qui pateixen més directament els efectes de la recessió econòmica, dels quals la democràcia burgesa es desentén i als qui l'esquerra lligada a l'aparell d'Estat no ofereix cap alternativa.

Però aquest procés no és espontani sinó que es fomenta i s'articula des de l'Estat. Les polítiques quotidianes del PP preparen el terreny per al creixement del feixisme. La Llei d'Estrangeria condemna els immigrants a la clandestinitat, a l'esclavitud i a la misèria, i es dona després d'haver bombardejat l'opinió pública amb un discurs basat en la "invasió de pastera" i la competència pels llocs de treball; aquest és el millor terreny per al creixement del racisme, perquè des del propi Estat es considera els immigrants com a inferiors. També la política "antiterrorista" fomenta l'espanyolisme i el feixisme de l'Estat, amb lleis i actuacions que vulneren els drets més fonamentals. I el seu apèndix en forma de criminalització dels moviments socials deixa camp lliure per a l'actuació dels ultres. A més, l'Estat deixa el feixisme en la més absoluta impunitat (els autors dels fets d'El Ejido, dels assassinats d'immigrants a Sant Pere de Ribes i Barcelona, de l'intent d'atemptat a Cotxeres de Sants i de destrosses dels locals de les organitzacions d'esquerra no han estat ni tan sols processats): el que en d'altres casos es considera "terrorisme de baixa intensitat" en aquests passa com a simples "malifetes". En el cas d'aquest govern, a més, es dona cobertura orgànica al feixisme, que s'integra dins del propi PP, el qual recull també l'herència del franquisme més recalitrant – en aquest sentit no és un fet menor que el PP voti en contra de la condemna al cop d'estat del 18 de juliol del 36 o que



condecori reconeguts torturadors com Melitón Manzanas-.

I en el marc de la guerra de Bush tot això s'agreuja amb la criminalització del món àrab i amb la conformació d'un front internacional contra el terrorisme. Els qui posaven esperances en l'ONU ja han vist com ha donat tot el suport a la política nordamericana. I així tothom té un xec en blanc –a canvi de la col·laboració en la guerra- per reprimir com sigui el seu propi "terrorisme": Sharon a Palestina i Putin a Txetxènia ja estan aprofitant l'oportunitat. La UE també ha organitzat estructures permanents, que suposen cooperació judicial, traspàs d'informació –com les famoses bases de dades que inclouen gent tan perillosa com els antiglobalització- i els acords d'extradició llargament reclamats per Aznar. També el PP aprofita per posar ordre a casa amb la reforma del CESID, i tot això després d'haver extès el concepte "terrorista" al moviment okupa i a l'antiglobalització, les detencions del darrer any i les declaracions de Rajoy afirmant que el principal objectiu d'ETA era atemptar el març a Barcelona durant la cimera de la UE. Aquí, com arreu, tots aquests mecanismes de lluita antiterrorista s'aplicaran contra els moviments i les organitzacions que qüestionen l'ordre establert.

Cal organització i unitat per combatre el feixisme i l'ofensiva repressiva, i el millor exemple és l'experiència del 12 d'octubre de l'any passat, quan per primera vegada l'àmplia mobilització va acabar arraconant el feixisme i els polítics que el recolzen.

Cristina-Barcelona

Prou d'agressions feixistes!

El passat 11 de setembre, l'independentisme va ser objecte novament d'una agressió feixista: 30 joves, alguns d'ells encaputxats, van assaltar el Casal Tio Canya, ferint dos companys i provocant importants destrosses. I altre cop s'ha posat de manifest la doble moral del govern i els mitjans de comunicació: quan això li passa a un gran partit es parla de "terrorisme de baixa intensitat", quan li passa a l'esquerra ni se'n parla, o es titlla simplement de "salvatjada". Mentre companys dels moviments socials són empresonats sense proves en aplicació de la llei antiterrorista, torturats i sotmesos a la política de dispersió, els feixistes queden sempre impunes: no hi ha ni un sol condemnat pels fets d'El Ejido, els qui van intentar posar un explosiu al concert antifeixista de Cotxeres van ser alliberats immediatament... i així en centenars d'exemples.

El feixisme creix i es reorganitza sota l'ombra del PP, que a banda d'incloure a les seves files l'herència més recalitrant del franquisme, fomenta amb les seves polítiques el racisme, l'espanyolisme i la criminalització dels moviments socials. I les conseqüències de l'auge del feixisme ja les veiem ben aprop, en d'altres països d'Europa. Cal organitzar la resposta.

Nota de suport:

Des de Lluita Internacionalista volem expressar la nostra solidaritat davant l'agressió feixista. El feixisme creix sota el paraigües del govern del PP, alentat per les seves polítiques xenòfobes, espanyolistes i criminalitzadores dels moviments socials. I l'estat espanyol no n'és l'únic cas: a França, Itàlia o Alemanya el procés de creixement i organització del feixisme està molt més avançat. És per això que cal la més àmplia unitat d'acció de totes les forces d'esquerra per aturar, aquí i arreu, aquest avenç.

19è aniversari de la massacre de Sabra i Xatila

Sharon: tu ets el terrorista!

Durant el mes de setembre d'enguany Mahmud Iunis i Sanaa Al Hussein, refugiats palestins, han realitzat una gira per l'Estat Espanyol per presentar la querrela interposada als tribunals belgues contra Ariel Sharon (actual primer ministre d'Israel) i Amos Iaron (actual alt càrrec del Ministeri de Defensa de l'Estat d'Israel) per genocidi, crims contra la humanitat i de guerra realitzats als camps de refugiats palestins al Líban de Sabra i Xatila. Aquesta gira coincideix amb la commemoració dels dinou anys de la matança. Mentre la Comunitat Internacional, amb l'Estat d'Israel a primera línia, obre la seva croada "antiterrorista", es continuen realitzant manifestacions de protesta a Palestina i arreu del món per commemorar els esdeveniments que van tenir lloc a Beirut del 16 al 21 de setembre de 1982.

Què va passar a Sabra i Xatila?

"El 6 de juny de 1982 Israel va envair el Líban utilitzant com excusa la temptativa d'assassinat del seu ambaixador a Londres dos dies abans. En realitat, la invasió del Líban (batejada *Pau per Galilea*) havia estat preparada amb molta antelació pel govern israelià, que inicialment tenia previst penetrar i ocupar una franja de 40 quilòmetres a fi de desallotjar la resistència libanesa i palestina de la frontera nord d'Israel. L'agressió fou dirigida pel ministre de Defensa Ariel Sharon, actual primer ministre de Israel, qui va

decidir seguir avançant fins la capital, Beirut, ciutat que sotmet a un setge cruel des del 18 de juny, i que va ocasionar 18.000 morts i 30.000 ferits, la majoria civils. Després de dos mesos de combats i setge, el mediador nord-americà Philip Habib aconseguí el compromís de l'OAP de desallotjar Beirut-Oest a canvi de garantir la protecció internacional per a la població palestina dels camps de refugiats situats a la perifèria sud

de la ciutat, els de Sabra i Xatila. Els combatents palestins abandonen la capital libanesa l'1 de setembre, i el 10 de setembre ho fa la força multinacional desplegada. Després de l'assassinat –mai no aclarit– el dia 15 de l'acabat d'elegir nou president libanès Baxir Gemaiel (dirigent del Partit Kataeb o Falange, formació de l'extrema dreta maronita aliada d'Israel), l'exèrcit israelià ocupa Beirut-Oest en contra del que havien pactat amb EUA.

Prèviament, Ariel Sharon havia anunciat que encara

quedaven als camps de Sabra i Xatila "dos mil terroristes [palestins]" i havia acordat amb Gemaiel, tres dies abans de l'assassinat, que les milícies del Partit Kataeb (les anomenades Forces Libaneses), ben conegudes pel seu odi i brutalitat envers els palestins, entrarien als campaments palestins per "netejar-los", assistides per l'exèrcit israelià, que prèviament procedeix a bombardejar-los intensivament. Del 16 al 18 de setembre, mentre l'exèrcit israelià il·lumina dia i nit els campaments amb potents reflectors, impedeix la fugida del que hi viuen i deixa les seves excavadores per enterrar els massacrats o demolir les vivendes, els falangistes torturen, violen i maten una xifra de civils palestins i libanesos que pot arribar als 3.500." (extret de documents de la CSCA)

Davant de l'escàndol que produeix l'evidència del genocidi de Sabra i Xatila el govern de l'Estat d'Israel, presidit per Menahem Begin, es veu obligat a constituir una comissió per a investigar la matança, la Comissió Kahaan, que, alhora, ha de reconèixer que "S'ha de carregar al ministre de Defensa [Ariel Sharon] la responsabilitat per haver desestimat el perill d'actes de venjança i vessament de sang per part de les Falanges contra la població dels campaments de refugiats, i per haver fracassat en tenir en compte aquest risc quan va decidir fer efectiu aquest ingrés. A més, se li ha d'imputar la responsabilitat per no haver ordenat les mesures apropiades per evitar o reduir el perill de massacre, com a condició prèvia a l'ingrés de les Falanges als campaments." Encara que de cap manera reconeix que la responsabilitat de Sharon i del govern no és pas per imprudència sinó per haver-la produïda, la pressió obliga en aquell moment l'Estat d'Israel a fer dimitir Ariel Sharon.

Quasi vint anys després

Tanmateix, no es pot fer altra cosa que constatar que el terror i la violència sistemàtica exercida contra el poble palestí no s'ha aturat ni un moment. Avui, Ariel Sharon, l'assassí de Sabra i Xatila, -que té com a últim mèrit la provocació de l'Esplanada de les Mesquites, que avui fa un any vessava l'última gota que feia esclatar, tot i els esforços "pacíficadors" d'Arafat, la segona Intifada- presideix el govern d'Israel, no pas el de la facció extremista de la dreta del Likud, sinó d'un govern de concentració amb els laboristes i amb el vergonyosament Nobel de la Pau Simon Peres de ministre d'Afers Estrangers. Tota un lliçó pels que defensen les "negociacions de pau" per a solucionar el "conflicte palestí" patrocinades per una Comunitat Internacional –amb EUA al capdavant- igualment responsable del genocidi. Només hi ha un camí possible, que marca la lluita heroica del poble palestí: el derrocament de l'Estat d'Israel, i l'edificació d'una Palestina laica i democràtica.

Pere, Tralla (Girona)



The victims of Sabra and Shatila (Photo: Sabra/Shatilla in the Memory, Dar el-Janub Publications, 1983)

Suport incondicional a la Intifada Hem d'aturar la guerra de Bush i Sharon contra els pobles! Per una Palestina democràtica, laica i no racista.

INTERNACIONAL

Aquest 28 de setembre ha fet un any que l'Estat Sionista amb el genocida Sharon al capdavant va ocupar amb tres mil soldats l'Explanada de les Mesquites, lloc sagrat pels musulmans. Fou una provocació premeditada que justificava l'espiral repressiva contra el poble palestí. Només en els primers onze dies, d'allò que s'ha anomenat la II Intifada, Israel va assassinar més d'un centenar de palestins. La visita assassina de Sharon es va convertir en el detonant per reemprendre la lluita del poble palestí contra l'ocupació, l'expoliació de la seva terra i el seu extermini, bases sobre les quals es construeix l'Estat d'Israel.

La nova Intifada s'enfrontava també als acords d'Oslo que deixaven en mans d'Arafat i l'OAP el paper de gendarmes del seu propi poble a canvi d'una autonomia limitada i una incerta promesa de reconeixement de l'Estat Palestí que inclouria la retirada d'Israel dels territoris de Gaza, Cisjordània i el Jerusalem Oriental.

S'ha de ser cínic per no reconèixer que a l'Estat Palestí proposat pels acords d'Oslo li queden només una mica més de 5000 km². L'ocupació sionista ha expulsat milions d'àrabs palestins, n'ha assassinat milers més, ha depredat amb fam voraç l'aigua, l'agricultura, el comerç... La conformació d'aquest Estat és sobre la base de "l'Estat de la misèria Palestina", en què Arafat no administraria res més que un gueto.

Ara més que mai la defensa incondicional de la Intifada és vital per als treballadors i els pobles del món, i més encara quan sobre la derrota de la Intifada d'Al-Aqsa, i sobre l'acer, les runes i la sang dels treballadors nordamericans de les Torres Bessones, l'Imperialisme i els seus acompanyants sionistes vulguin desplegar una nova ofensiva que freni la Intifada i les masses en lluita. Els ianquis no havien començat encara a retirar les restes de les torres i Sharon llançà una nova ofensiva ocupant Jericó i Jenín assassinant dotze palestins en un sol dia. Bush, alarmat per com n'havia estat de descarada i precipitada la política de Sharon, ha de cridar-lo a l'ordre i imposar-li un altre ritme en l'escalada repressiva i en l'execució dels seus plans, amenaçant-lo fins i tot amb reconèixer l'Estat Palestí si no es disciplina a les seves ordres. Tot i així, Sharon no es porta com un deixeble obedient i passa de la "treva", imposada per les necessitats de l'imperialisme de conformar primer la seva particular batalla diplomàtica, executant en una setmana més de 26 palestins.

El que és pitjor, si això és possible, és que amplis sectors de l'esquerra veuen amb bons ulls la

proposta imperialista de la conformació de dos Estats, un d'israelià i un altre de palestí, perquè a aquestes alçades, després de més de 50 anys d'ocupació, la "realitat" s'imposa.

Pensar que és inevitable acceptar la "realitat" de l'Estat d'Israel i que la sortida al conflicte passa per la conformació de dos Estats, per la qual cosa seria necessària la intervenció protectora de forces internacionals, amb l'objectiu "d'imposar la retirada de les tropes israelianes", és oblidar conscientment que la primera condició sine qua non que s'hauria de produir és **aturar la Intifada**. I això no és el que demanen els joves, les dones i els treballadors que llencen pedres a les tropes israelianes, això és el que demana Arafat. No podem oblidar que va ser l'ONU qui va partir Palestina i va legitimar l'Estat Sionista, ni que fou sota la seva protecció que es van signar els vergonyosos Acords d'Oslo.

Creure que és possible la pau entre palestins i jueus mentre es mantingui l'Estat Sionista d'Israel és una utopia reaccionària. És oblidar que està constituït sobre la base d'expulsar d'aquesta terra



el poble que l'ha ocupada sempre, un estat artificial, enclavament de l'imperialisme nordamericà constituït sobre la base del genocidi, l'ocupació militar i la neteja ètnica. Com va assenyalar un dels fundadors del sionisme, Theodor Herzl: " *L'Estat jueu serà una fortalesa avançada de la civilització occidental davant de la barbàrie oriental*".

Reemprendre la proposta del programa fundacional de l'OAP per una **Palestina democràtica laica i no racista** és l'única base sobre la qual forjar una pau justa. Com s'afirmava en aquest programa: "*El moviment d'alliberament nacional palestí no lluita contra els jueus en tant que comunitat ètnica i religiosa. Lluita contra Israel, expressió d'una colonització basada en un sistema teocràtic racista i expansionista, expressió del sionisme i del colonialisme*"

Per tot això, ara més que mai, la defensa incondicional de la Intifada és vital per als pobles i els treballadors del món.

I és que la guerra declarada al terrorisme mundial per l'imperialisme, és la guerra contra el moviment antiglobalització de Seattle, Washington o Gènova, contra les lluites en ascens a Amèrica Llatina. Una ofensiva per imposar d'una vegada el nou ordre mundial. L'imperialisme se sent fort i en la caiguda de les Torres Bessones ha trobat la justificació que no tenia. No només ha disciplinat tota la burgesia mundial, ha posat fermes al seu servei tota la socialdemocràcia i els ex-estats obrers amb Putin al capdavant intentant aprofitar l'ocasió per acabar de massacrar el poble txetxè. O amb mi o contra mi, va dir Bush, i fins i tot Arafat es va posar a donar sang. Seria imperdonable pensar que aquesta contraofensiva és ja una realitat i per tant que no té remei. Aquesta ofensiva redoblada s'haurà d'enfrontar a la Intifada palestina, al poble txetxè, al poble afganès que pretén massacrar, a tot l'ascens de les lluites obreres i populars a Amèrica Llatina i a un sentiment antiimperialista forjat sobre la fam, l'atur i la misèria que provoca a tot el món i al qual vol imposar-se amb la bota militar.



Aniversari de la Intifada a Madrid.

Sota el lema "Pau amb justícia a Palestina" i "Amb la guerra i el terror no es construeix la pau" van concentrar-se a Madrid, el dia 7 d'octubre passat, unes 400 persones convocades per nombroses organitzacions per reivindicar l'aniversari d'allò que s'ha anomenat la II Intifada. Consignes que van ser precedides en les intervencions dels convocants per la condemna als atemptats contra les torres bessones a Nova York i la reivindicació de la innocència del poble musulmà en aquestes accions.

La Intifada d'Al-Weda va sorgir en resposta a la provocadora ocupació de la Plaça de les Mesquites per 3000 soldats israelians amb el genocida Sharon al capdavant. La intenció era clara: trencar el dèbil procés de negociacions que es van obrir sota l'infame Acord d'Oslo, mitjançant el qual Arafat i l'OAP van passar a jugar el paper de gendarmes de l'ordre públic als territoris ocupats per Israel a canvi d'una autonomia limitada i una incerta promesa de proclamació de l'Estat Palestí. Sota aquesta promesa, Arafat no va dubtar a l'hora d'aplicar la repressió contra molts sectors polítics palestins. Així, mentre Arafat aplaçava sine die la constitució de l'Estat Palestí, Sharon bombardejava i assassinava centenars de persones.

Els més de 700 morts palestins, milers de ferits, la destrucció de pobles i vivendes... produïts des del 28 de setembre del 2000, no deixen cap dubte sobre la política de l'Estat d'Israel: imposar el seu artificial Estat sobre la base de l'ocupació i el genocidi.

A la manifestació de Madrid algunes veus s'aixecaven sota el lema de "No a l'Estat d'Israel", i per una "Palestina laica, democràtica i no racista": aquesta política i la mobilització arreu en suport a la Intifada Palestina exigint la fi de la repressió, la retirada immediata dels israelians de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Est, la llibertat immediata dels empresonats i detinguts, és l'únic camí per aturar l'Estat genocida d'Israel i frenar els plans de l'imperialisme contra els pobles.

Miguel (Madrid)

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.500 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.000 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms

.....

Adreça

Població..... CP.....

Telèfon Idioma en que vols rebre **Lluita Internacionalista**.....

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona

Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona

Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid

e-mail: luchaint@retemail.es

